

hvilke der altsaa fortrinsviis er Spørgsmaal om Gyden til paa engang at erlægge et større Afgiftsbeløb; hvorimod Kjøbstadindvaaneren, forsaavidt han bærer Consumtions-Afgifterne, har den Fordeel, at han i Almindelighed, naar han ikke gjør de paagjældende Artikler til Gjens- stand for Handel som Næringsbrug, ikkun er- lægger Afgifterne successtve med mindre og der- for ikke saa mærkelige Beløb. Her til kommer endnu, at hvad Consumerterne saaledes maae bære af Afgiften, komme de, idetmindste som oftest, til at udredde umiddelbart for Forbru- get, hvilket, som bekjendt, er en væsentlig For- deel ved enhver Afgift med Hensyn til de ellers paaløbne Renter af samme. Eftersom Consum- tionen godtgjøres ved Udførselen, hindre Con- sumtions-Afgifterne end ikke i nogen betydelig Grad de Kjøbstadindvaanere, som drive Udfør- selshandel med consumtionspligtige Artikler, saameget mindre, som der Intet er til Hinder for at Bedkommende, ved at have Oplag paa Landet, istedetfor i selve Kjøbstæderne, endog kan undgaae at staae i Forflud med Consum- tions-Afgifterne. Heller ikke bør det lades upaaagtet, at forsaavidt Producenterne, ifølge det Foransførte, kunne antages for en Deel at bære Consumtions-Afgifterne, rammes ogsaa Hertugdømmerne af samme, navnlig af den søværts Consumtion i Kjøbenhavn; hvorimod Kongerigets Beboere ved Consumtions-Afgifter- nes Convertering komme til at indemnisere Statskassen ogsaa for den ikke beregnelige Deel, som Hertugdømmerne kunne formodes at have baaret.

Fra det reent finantzielle Standpunkt er det et stort Fortrin ved Consumtions-Afgif- terne, at de opkræves med Lethed og uden Res- tancer, samt uden Credit, i hvilken sidste Hens- seende de endog nyde Fortrin for Tolden, ved hvilken Creditsystemet med Transit- og Credit- oplag, samt desforuden særlig Creditering af visse Afgifter, kan paadrage Statskassen Tab. Consumtions-Afgifterne afgive derhos en sikker aarlig Indtægt, paa hvilken der endog kan gjøres Regning i Krigs- og andre Tilfælde, hvor der paa Toldindtræderne kan spores en forstyrrende Virkning. Fremdeles staaer det med Sikkerhed til at antage, ikke blot at Ind- tægten af Consumtions-Afgifterne, uden at

disse forhøies, steds vil tiltage med Folke- mængden, men det kan, med Hensyn til den yderligere Udvikling af de materielle Kræfter, hvortil Danmark, naar dette Rige sammen- lignedes med Tydskland, England og Frankrig, maa ansees istand, endog antages, at Stats- kassens Indtægt af Consumtions-Afgifterne vil stige i et endnu større Forhold end Folke- mængden; i hvilken Henseende bemærkes, at en Sammenligning mellem Consumtionsind- træderne i Provindskjøbstæderne i 1805 og ef- ter Middeltal af 1834—1836 paa den ene Side, samt mellem Folkemængden ligeledes i Provindskjøbstæderne i 1801 og 1834 paa den anden Side, viser, at hine i de circa 30 mel- lemliggende Aar mellem 1805 og 1834—1836 ere stegne i Forholdet 1:2 og Folkemængden fra 1801—1834 derimod kun i Forholdet 1:1½. Ifølge Folketællingen af 1845 var Folkemæng- den i Kjøbstæderne, Kjøbenhavn fraregnet, i det siden sidste Folketælling forløbne Quin- quennium forøget med 8,1 pCt. Consumtions- Indtægterne vise derimod en Forøgelse af 11,3 pCt., naar Aarene 1839 og 1844 sammenlig- nes. Efter det Foransførte kan altsaa det nu- meriske Indtægtsbeløb af Consumtions-Afgif- terne, uden al Forhøielse af disse, ventes at ville tiltage; men derhos frembyde disse Af- gifter en særdeles finantziel Bequemhed til at forhøies lidt eller meget, eftersom Omstændig- hederne og Finantzernes Trang udkræve.

Ved Anordningerne af 21de October 1803 og 6te Juni 1806, hvorved de ældre Consum- tions-Afgifter, ligesom Tolden m. v., bleve forhøiede gennemgaaende med resp. $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{4}$ af Hovedafgifterne, frembyder den danske Fi- nantshistorie Exempel paa, hvilke Resourcer Consumtions-Afgiftssystemet kan yde Finant- serne under paatrængende Omstændigheder. En simpel procentviis Forhøielse af Consum- tions-Afgifterne i Almindelighed har nemlig det Fortrin fremfor en lignende gennemgaaende Forhøielse af de fleste andre offentlige Afgifter, navnlig af de directe Afgifter, saasom paa Harkornet, at hine, efter deres Natur og nærværende Størrelse, i Forhold til de beskat- tede Gjenstandes Værdi, maa antages at være modtagelige for en ikke ubetydelig Forhøielse, uden at man behøver at nære Frygt for nogen